

1. PRVNÍ POHLED

Tohle byla ta část dne, kdy jsem si nejvíc přál, abych byl schopný spát.

Střední škola.

Nebo by bylo trefnější slovo spíš očištec? Protože kdyby *existoval* nějaký způsob, jak odčinit své hříchy, tohle by se jako očištec nejspíš mohlo brát. Na rutinu jsem si nezvykl; každý další den mi připadal nemožně monotónnější než ten předchozí.

Nebo by se to nejspíš mohlo považovat za mou formu spánku – pokud je definice spánku nečinný stav mezi dvěma aktivitami.

Sledoval jsem praskliny, které si vinuly omítkou ve vzdáleném rohu jídelny, a představoval jsem si vzory, které tam nebyly. Byl to jeden ze způsobů, jak utiшит hlasy, které proudily jako řeka v mé hlavě.

Stovky hlasů, které jsem znuďeně ignoroval.

Co se týče lidské mysli, vnímal jsem ji celkově, a ještě mnohem intenzivněji. Dneska se všechny myšlenky soustředily na banální drama ohledně příjezdu nového drobného studentského těla. Jak málo jim stačí k rozptýlení. Viděl jsem ten nový obličej opakovaně z každého úhlu v další a další mysli. Jenom obyčejná lidská dívka. Rozruch kolem jejího příjezdu byl únavně předvídatelný – byla to stejná reakce, kterou lze očekávat od několika batolat, jimž dáte lesklý předmět. Polovina chlapců si už jako stádo ovcí představovala, že jsou do ní zabouchnutí jenom proto, že byla něco nového, na co se dalo koukat. Snažil jsem se je ještě víc tišit.

Jenom čtyři hlasy jsem blokoval spíš ze zdvořilosti než z odporu: svou rodinu, své dva bratry a dvě sestry, kteří byli v mé přítomnosti už natolik zvyklí na nedostatek soukromí, že si s tím zřídka dělali starosti. Dopřával jsem jim tolik soukromí, kolik jen šlo. Snažil jsem se neposlouchat, ale nemohl jsem si pomoci.

A i když jsem se snažil sebevíc, stejně... slyšel jsem je.

Rosalie, jako obvykle, myslela na sebe – její mysl byla jako stojatá voda s několika málo překvapeními. Zahlédla svou siluetu v odrazu něčích brýlí a dumala o své dokonalosti. Nikdo jiný neměl vlasy barvy tak podobné pravému zlatu, nikdo jiný neměl tak perfektní postavu ve tvaru přesýpacích hodin, nikdo jiný neměl tvář tak dokonale oválnou. S místními lidmi se však nesrovnávala; by bylo to k smíchu, absurdní. Myslela na ty, kteří jsou jako my, a ani nikdo z nich se jí nemohl rovnat.

Emmettova obvykle bezstarostná tvář vypadala zklamaně. Dokonce i teď, když si obrovskou dlaní učísl ebenové kudrlinky, zatínal ruku plnou vlasů do pěsti. Pořád se vztekal kvůli prohranému nočnímu wrestlingovému zápasu proti Jasperovi. Bude to chtít všechnu jeho nevelkou trpělivost, aby vydržel do konce vyučování a mohl zorganizovat odvetu. Při poslouchání Emmettových myšlenek jsem se nikdy necítil nevídaný. Nikdy nepomyslel na nic, o čem by nemluvil nahlas nebo to následně neudělal. Nejspíš jsem se cítil provinile při poslouchání myslí ostatních, protože jsem věděl, že tam mohu najít myšlenky, které jsem neměl znát. Jestli byla Rosaliina mysl jako stojatá voda, Emmettova byla jako jezero bez stínů, průhledné sklo.

A Jasper... trpěl. Potlačil jsem povzdech.

Edwarde. Alice v duchu vyslovila mé jméno a na chvíli upoutala mou pozornost.

Bylo to, jako by ho řekla nahlas. Byl jsem vděčný, že to jméno v posledních pár desetiletích vyšlo z módy – v minulosti to bylo otravné, automaticky vzhlednout pokaždé, když někdo pomyslel na jakéhokoliv Edwarda.

Teď jsem však nevzhlédl. S Alicí jsme byli v téhle soukromé konverzaci dobří. Nestávalo se, že by nás někdo odhalil. Pořád jsem sledoval linie v omítce.

Jak se drží? zeptala se.

Zamračil jsem se, jen nepatrná změna tvaru mých úst. Nic, čeho by si ostatní všimli. Mohl jsem se mračit jen z nudy.

Jasper se už dlouho nepohnul. Nenapodoboval lidské tiky tak, jak jsme museli my ostatní – být neustále v pohybu, aby-

chom nebyli nápadní. Emmett si pohrával s vlasy, Rosalie si přehazovala nohu přes nohu, Alice tukala patou o linoleum a já jsem otáčel hlavou a sledoval různé vzory na zdi. Jasper vypadal jako paralyzovaný, jeho štíhlá postava byla strnulá jako tyč; dokonce se zdálo, že ani jeho medové vlasy nereagují na vzduch, který proudil z ventilace.

Tón Alicina vnitřního hlasu byl najednou vyplašený a já v její mysli viděl, že pokradmu ve své vizi sleduje Jaspera. *Je tu nějaké nebezpečí?* Pátrala v blízké budoucnosti, procházela jednotlivými představami, jak hledala důvod mého zamračení. Během toho si podepřela drobnou pěstí špičatou bradu a pravidelně mrkala. Odhrnula si z očí pramen krátkých černých rozježených vlasů.

Pomalů jsem pohnul hlavou doleva, jako že si chci prohlédnout cihly ve zdi, povzdechl jsem si a pak jsem ji otočil doprava, zpátky k trhlínám ve stropě. Ostatní předpokládali, že si hraju na člověka. Jenom Alice pochopila, že kroutím nesouhlasně hlavou.

Uvolnila se. *Dej mi vědět, kdyby se to hodně zhoršovalo.*

Podíval jsem se nahoru na strop a pak zase zpátky dolů.

Děkuju, že to pro mě děláš.

Byl jsem rád, že jsem jí nemusel odpovědět nahlas. Co bych asi tak řekl? ‚S potěšením?‘ To těžko. Ladit se na Jasperovy vnitřní boje mě netěšilo. Bylo opravdu nutné takhle experimentovat? Nebylo by bezpečnější prostě přiznat, že možná nikdy nebude schopný ovládat řízeň tak dobře, jako to dokážeme my ostatní, a netlačit na něj? Proč si hrát s ohněm?

Od našeho posledního lovu to jsou už dva týdny. Pro nás to nebyla tak nesmírně obtížná doba. Občas trochu nepříjemná – když se člověk dostal moc blízko, když vítr foukl špatným směrem. Ale lidé většinou moc blízko nechodí. Instinkty jim napovídají něco, co by jejich vědomí nikdy nepochopilo: byli jsme nebezpečí, kterému se musí vyhnout.

A právě teď byl Jasper velmi nebezpečný.

Nestávalo se to často, ale sem tam mě zaskočila ta nevšímavost lidí kolem nás. Všichni jsme na to byli zvyklí, vždy jsme

to očekávali, ale občas to působilo nápadněji. Nikdo z nich nezaregistroval, jak si hovíme u otlučeného jídelního stolu, ačkoliv útok tygrů rozvalených na našich místech by byl méně smrtící, než když tu sedíme my. Všichni viděli pět osob, které vypadají zvláště, ale dostatečně podobných lidem na to, aby se nebáli okolo nich projít. Bylo těžké si představit, že někdo dokáže přežívat s tak nemožně otupělými smysly.

Malá dívka se právě zastavila na kraji nejbližšího stolu, aby si popovídala s kamarádkou. Pohrávala si s krátkými zrzavými vlasy, projížděla si je prsty. Klimatizace zavála její pach naším směrem. Byl jsem zvyklý na to, co se mnou pach dělá – na suchou bolest v krku, prázdnou touhu v žaludku, automatické napětí svalů, nadbytečný proud jedu v ústech.

Tohle všechno bylo docela normální a obvykle docela jednoduché ignorovat. Ale teď se silnější reakcí – zdvojnásobnou, jak jsem kontroloval Jaspera – to bylo horší.

Jasper se nechával unést fantazií. Představoval si to – představoval si sám sebe, jak se zvedá ze židle vedle Alice a přistupuje k té dívce. Viděl se, jak se k ní sklání, jako by jí něco šepтал do ucha. Rty se dotkl kraje jejího hrdla. Přemýšlel, jak by ten horký proud, který pulzoval pod slabou bariérou její kůže, mohl okusit v ústech...

Kopl jsem mu do židle.

Podíval se na mě, jeho černé oči byly na chvíli rozzlobené, a pak je sklopil. V jeho hlavě jsem zaznamenal hanbu a vzpouru.

„Promiň,“ zamumlal.

Pokrčil jsem rameny.

„Neudělal bys to,“ zašeptala mu Alice. Snažila se zmírnit jeho ponížení. „Viděla jsem to.“

Odvrátil jsem se zamračeně, což by mohlo upozornit na její lež. Musíme s Alicí držet pospolu. Není jednoduché být podivíni mezi těmi, co už dávno podivíny jsou. Navzájem chráníme svá tajemství.

„Trošku pomáhá, když o nich přemýšlíš víc jako o lidech,“ navrhla mu Alice vysokým zpěvným hlasem a artikulací příliš rychlou na to, aby mu mohly lidské uši rozumět, i kdyby se

nacházely dostatečně blízko. „Jmenuje se Whitney. Má malou sestřičku, kterou zbožňuje. Její matka pozvala Esme na tu zahradní slavnost, pamatuješ?“

„Já vím, kdo to je,“ řekl Jasper stroze. Odvrátil se, aby mohl sledovat jedno z těch malých oken, která byla těsně pod linií střechy podél celé místnosti. Jeho tón celou konverzaci ukončil.

Měl jít v noci lovit. Bylo směšné takto riskovat – testovat jeho síly a pokoušet se posílit jeho vytrvalost. Měl by prostě přiznat svá omezení a fungovat v rámci možností.

Alice si tiše povzdechla, vstala, vzala ták s jídlem – který byl jen rekvizitou – a nechala ho o samotě. Dobře poznala, kdy už má dost její podpory. Přestože byl vztah Rosalie s Emmettem nápadnější, byla to Alice s Jasperem, kdo dokázal rozeznat potřebu toho druhého stejně dobře jako svou vlastní. Jako by také dokázali číst myšlenky – ale jen sobě navzájem.

Edward.

Reflex. Otočil jsem se za zvukem svého jména. Až na to, že ho nikdo nevolal, jenom na ně pomyslel.

Moje oči se na půl vteřiny setkaly s párem velkých, čokoládově hnědých lidských očí zasazených v bledé, srdcovité tváři. Poznával jsem ten obličej, i když jsem ho nikdy předtím na vlastní oči neviděl. Byl dnes skoro ve všech hlavách. Nová studentka, Isabella Swanová. Dcera místního policejního ředitele, která sem přijela z nějakých rodinných důvodů. Bella. Opravuje každého, kdo ji osloví celým jménem.

Znuděně jsem se podíval jinam. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že to nebyla ona, kdo pomyslel na mé jméno.

No ovšem, už se zajímá o Cullenovy. Slyšel jsem pokračování první myšlenky.

Teď jsem ten „hlas“ poznal.

Jessica Stanleyová – už chvíli mě otravuje svým vnitřním žvaněním. Jaká to byla úleva, když překonala své utkvělé představy. Bylo téměř nemožné uniknout jejím neustálým směšným fantaziím. V té chvíli jsem si přál, abych jí mohl jasně vysvětlit, co by se mohlo stát, kdybych se svými rty, ale

hlavně zuby za nimi dostal do její blízkosti. To by mohlo ty otravné myšlenky utišit. Představa její reakce mě málem rozesmála.

Stejně jí to není k ničemu, pokračovala Jessica. Vždyť ani není hezká. Nechápu, proč na ni Erik tak zírá... nebo Mike.

Při posledním jménu sebou v mysli trhla. Její nová posedlost, populární Mike Newton, si jí absolutně nevšímal. Zato té nové dívky ano. Další dítě, které se natahuje po lesklém předmětu. Přestože byla Jessica navenek při vysvětlování obecných faktů o mé rodině k nováčkovi vstřícná, v myšlenkách byl ostrý tón. Nová studentka se na nás musela zeptat.

Na mě taky dneska všichni koukají, pomyslela si Jessica samolibě. No není štěstí, že má Bella dvě hodiny se mnou? Vsadím se, že se mě Mike bude chtít zeptat na její...

Snažil jsem se to hloupé žvanění dostat z hlavy dřív, než mě dovede k šílenství.

„Jessica Stanleyová právě před tou novou Swanovic holkou pere všechno špinavé prádlo, co na Cullenův klan má,“ zamumlal jsem k Emmettovi pro rozptýlení.

Zachechtal se pod vousy. *Doufám, že to dělá dobře, pomyslel si.*

„Malý náznak skandálu. Ani špetka hororu. Jsem trochu zklamaný.“

A co ta nová holka? Taky ji ty drby zklamaly?

Zaposlouchal jsem se, abych slyšel, co si ta nová dívka, Bella, myslí o Jessičině tlachání. Co vidí, když se kouká na zvláštní rodinu s křídově bílou pletí, kterou všichni odmítají?

Bylo mým úkolem zjistit její reakci. V rodině funguju jako pozorovatel. Abych nás chránil. Kdyby náhodou někdo začal mít podezření, zavčas bych nás varoval a pomalu bychom se vzdálili. Občas se to stane – nějaký člověk s bujnou fantazií nás může vnímat jako postavy z knih nebo filmů. Obvykle si to vyloží špatně, ale vždycky je lepší přestěhovat se než riskovat nějaké vyšetřování. Zřídka, velmi zřídka, někdo hádá správně. My mu však nedáme šanci ověřit si hypotézy. Jednoduše zmizíme a staneme se jen děsivou vzpomínkou.

To se už několik desetiletí nestalo.

Nic jsem neslyšel, i když jsem poslouchal blízko místa, odkud zněl Jessičin povrchní monolog. Bylo to, jako by vedle ní nikdo neseděl. Zvláštní. Ta dívka odešla? Nevypadalo to tak, protože Jessica pořád blábolila. Trošku vyvedený z míry jsem vzhledl. Nikdy jsem nemusel kontrolovat, co mi můj mimořádný „sluch“ říká.

Můj pohled se znovu setkal s těma velkýma hnědýma očima. Seděla přesně tam, kde předtím, a koukala na nás. To bylo nejspíš přirozené, když ji Jessica stále bavila místními drby o Cullenových.

Myslet na nás by bylo taky přirozené.

Ale neslyšel jsem ani hlásku.

Jakmile sklopila zrak zahanbením, že byla přistižena při zírání na někoho cizího, její tváře zalila lákavá teplá červená barva. Ještě že Jasper pořád hleděl z okna. Nechtěl jsem si ani představit, co by tak jednoduché prokrvení lidského obličej udělalo s jeho kontrolou.

Emoce v jejím obličejí byly tak zřejmé, jako by je měla napsané na čele: překvapení, jak nevědomky vstřebávala známky jasných odlišností mezi svým druhem a mým, zvědavost, s níž poslouchala Jessičino vyprávění, a ještě něco víc... okouzlení? To by nebylo poprvé. Naši předurčené kořisti jsme připadali nádherní. A nakonec stud.

A přestože její myšlenky byly tak jasné v těch zvláštních očích – zvláštních kvůli jejich hloubce –, jsem z místa, kde seděla, neslyšel nic než ticho. Jenom... ticho.

Zneklidněl jsem.

S něčím podobným jsem se nikdy předtím nesetkal. Bylo se mnou něco špatně? Cítil jsem se stejně jako vždycky. S obavami jsem se zaposlouchal ještě víc.

Všechny hlasy, které jsem dosud blokoval, najednou řvaly uvnitř mé hlavy.

...jakou má asi ráda hudbu... možná bych se mohl zmínit o tom novém céděčku... přemýšlel Mike Newton o dva stoly dál – zaměřený na Bellu Swanovou.

Podívej, jak na ni zírám. Nestačí, že už teď po něm jede púlka holek ze školy... Erik Yorkie měl kousavé myšlenky, které se taky motaly okolo té dívky.

...tak hnusný. Jako kdyby byla slavná nebo co... Dokonce i Edward Cullen zírám... Lauren Malloryová málem pukla závisť. A Jessica se jí hned vychloubá jako novou nejlepší kámoškou. To je snad vtip... V myšlenkách dál plivala jed a špínu.

...vsadím se, že se jí na to musí ptát každý. Ale chtěla bych si s ní promluvit. Co by bylo originálnější?... dumala Ashley Dowlingová.

...možná se mnou bude mít španělštinu... doufal June Richardson.

...večer tolik práce! Trigonometrie a test z angličtiny. Doufám, že mamka... Angela Weberová, tichá dívka, jejíž myšlenky byly neobvykle laskavé, nebyla Bellou jako jediná u stolu posedlá.

Mohl jsem je všechny slyšet. Slyšel jsem každou bezvýznamnou myšlenku, která jim prolétla hlavou. Ale vůbec nic od té nové studentky s klamavě komunikativními očima.

Samozřejmě jsem mohl zaslechnout, co říkala Jessice. Nemusel jsem nikomu číst myšlenky, abych poznal její slabý, ale zřetelný hlas na druhé straně místnosti.

„Který je ten kluk s rezavě hnědými vlasy?“ slyšel jsem, jak se zeptala, když se na mě snažila koutkem oka nenápadně podívat. Samozřejmě se hned zase odvrátila, když si všimla, že na ni stále zírám.

Byl jsem zklamaný, protože jsem si myslel, že zaslechnout zvuk jejího hlasu mi pomůže určit tón jejích myšlenek. Obvykle jsou lidské myšlenky na stejné vlně jako jejich fyzické hlasy. Ale tento tichý, stydlivý hlas mi nebyl povědomý, nebyl to žádný ze stovek hlasů, které se točily v místnosti kolem mě, tím jsem si byl jistý. Tohle bylo něco úplně nového.

Hodně štěstí, hlupačko! pomyslela si Jessica před tím, než jí na otázku odpověděla. „To je Edward. Je nádherný, samozřejmě, ale neplýtvěj časem. On na rande nechodí. Žádná z holek pro něj asi není dost hezká.“ Tiše si odfrkla.

Odvrátil jsem hlavu, abych zakryl úsměv. Jessica a její spolužačky neměly tušení, jaké mají štěstí, že mě žádná z nich nepřitahuje.

Mimo to krátkodobé pobavení jsem pocítil i zvláštní nutkání, jemuž jsem nerozuměl. Mělo to co do činění s tou zlomyslnou částí Jessičiných myšlenek, o které neměla nová dívka tušení... Pocítil jsem podivnou touhu vkročit mezi ně a ukrýt tuhle Bellu Swanovou před temnými pochody Jessičiných myšlenek. Byl to zvláštní pocit. Jak jsem tak pátral po příčinách toho nutkání, prohlédl jsem si novou dívku ještě jednou Jessičinými očima. Moje zírání by přitáhlo příliš pozornosti.

Pravděpodobně to byl jen nějaký dávno pohřbený ochranný instinkt – potřeba pomáhat slabším. Tahle dívka vypadala mnohem křehčí než její spolužáci. Její kůže byla tak průsvitná, až bylo těžké uvěřit, že ji vůbec chrání před okolním světem. Mohl jsem zachytit rytmický pulz její krve v žilách pod průhlednou bledou membránou... Ale na to bych se neměl soustředit. Dokázal jsem si poradit se životem, který jsem si zvolil. Byl jsem sice žízňivý jako Jasper, ale tohle svůdné pokušení za to nestálo.

Mezi obočím měla malou vrásku, o níž nejspíš ani nevěděla.

Bylo to neuvěřitelně frustrující! Jasně jsem viděl, jak je pro ni namáhavé sedět tam, povídat si s cizinci a být středem pozornosti. Vycítil jsem její plachost ze způsobu, jakým držela křehká ramena. Byla mírně shrbená, jako by každou chvíli očekávala odmítnutí. Mohl jsem to pouze vycítil, pouze vidět, pouze si to představit. Kolem téhle velmi obyčejné lidské dívky se rozléhalo jen ticho. Nic jsem neslyšel. Proč?

„Můžeme?“ Moje soustředění přerušilo Rosaliino zamumlání.

S pocitem úlevy jsem od té dívky odtrhl mysl. Nechtěl jsem setrvat ve svém selhání – neúspěch byl pro mě něco neobvyklého, proto to bylo spíš rozčilující než mimořádné. A nechtěl jsem vzbudit nějaký zájem v jejích skrytých myšlenkách, právě kvůli tomu, že byly skryté. Jakmile se mi je podaří rozluštit – a já najdu způsob, jak toho dosáhnout –, budou stejně

nicotné a nudné jako kterékoli jiné lidské myšlenky. Nebudou stát za vynaloženou námahu.

„Tak co, už se nás ta nová bojí?“ zeptal se Emmett, který pořád očekával odpověď na svou předchozí otázku.

Pokrčil jsem rameny. Nezajímalo ho to dost na to, aby se dožadoval dalších informací.

Vstali jsme od stolu a odešli z jídelny.

Emmett, Rosalie a Jasper předstírali, že jsou v maturitním ročníku; vydali se do svých tříd. Já jsem hrál mladšího. Zamířil jsem na hodinu biologie pro třetáky a v duchu jsem se připravoval na nudu. Nejistý pan Banner, muž s ne víc než průměrnou inteligencí, nemohl během hodiny vytáhnout nic, co by překvapilo držitele dvou diplomů z medicíny.

Ve třídě jsem se usadil a knihy – znovu rekvizity: není v nich nic, co bych už dávno neznal – jsem rozsypal na lavici. Byl jsem jediný student, který měl stůl sám pro sebe. Lidé nebyli dost chytří na to, aby věděli, že se mě mají bát, ale jejich pud sebezáchovy stačil k tomu, aby se drželi dál.

Místnost se pomalu zaplňovala, jak se vraceli z oběda. Opřel jsem se o židli a čekal, až čas uplyne. Znovu jsem si přál, abych byl schopen spát.

Myslel jsem na tu novou dívku, takže se její jméno vetřelo do mé pozornosti, když ji Angela Weberová doprovodila ke dveřím.

Bella působí stejně stydlivě jako já. Vsadím se, že je pro ni dnešek opravdu těžký. Kéž bych mohla něco říct... ale asi by to znělo jen hloupě...

Ano! pomyslel si Mike Newton, jak se otáčel, aby mohl sledovat, jak dívky vcházejí.

A stále nic z toho místa, kde stála Bella Swanová. Jen prázdný prostor tam, kde mě měly její myšlenky otravovat a nervovat.

Co když všechny zmizí? Co když to je první příznak nějakého druhu mentálního úpadku?

Často jsem si přál utéct té kakofonii. Být normální – tak, jak je u mě možné. Ale teď jsem se toho pomýšlení zděsil. Kým

bych byl bez toho, co umím? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Uvidíme, jestli Carlisle ano.

Dívka kráčela uličkou a mířila k učitelově katedře.

Chudák holka; jediné volné místo v místnosti bylo vedle mě. Automaticky jsem knihy z její budoucí části stolu odklidil a srovnal na hromadu. Pochyboval jsem o tom, že by se tu mohla cítit pohodlně. Byla tu na celý semestr – alespoň v této třídě. Snad se mi podaří odhalit skryš jejích myšlenek, když teď budu sedět vedle ní... ne že bych někdy předtím potřeboval tak důvěrnou blízkost. Zřejmě nezjistím nic zajímavého.

Bella Swanová vkročila do proudu horkého vzduchu, který vycházel z větráku naproti mně.

Její pach mě udeřil, jako by mě někdo praštil beranidlem, jako by vybuchl granát. Ani největší násilí by nedokázalo vystihnout sílu toho, co se se mnou v tu chvíli dělo.

V tom okamžiku jsem se přeměnil. Stalo se ze mě něco, co nebylo vůbec blízké člověku, kterým jsem kdysi byl. Ani stopa po tom kousku lidskosti, jímž jsem se rozhodl zamaskovat.

Já byl predátor. Ona moje kořist. Na ničem jiném nezáleželo.

V mojí mysli nebyla místnost plná svědků – už to byly jenom přidružené ztráty. Záhada jejích myšlenek byla zapomenuta. Najednou už nic neznamenaly... protože už je moc dlouho v hlavě mít nebude.

Byl jsem upír a ona měla tu nejsladší krev, jakou jsem za těch více než osmdesát let ucítil.

Nikdy by mě nenapadlo, že může taková vůně existovat. Kdybych to věděl, už dávno bych ji hledal. Pročesal bych kvůli ní všechny kouty světa. Dokázal jsem si představit tu chuť...

Žízeň v hrdle mě spalovala jako oheň. V ústech jsem měl sucho a vyprahlo. Ani čerstvý proud jedu nedokázal ten pocit rozptýlit. Žaludek se mi svíjel v křečích hladem, který však byl jen ozvěnou žízně. Svaly se mi napjaly jako pružina.

Neuběhla ani sekunda. Pořád dělala stejný krok, který ke mně donesl tu vůni.